

ת"ד 5446/08/14 - מדינת ישראל נגד איתן חגאי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

17 מאי 2015

ת"ד 5446-08-14 מדינת ישראל נ' חגאי

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל

נגד

נאשם

איתן חגאי
ע"י עו"ד כפיר דור

הכרעת - דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו יוחסו לו עבירות של נהיגה בקלות ראש - לפי סעיף 62 (2) יחד עם סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה, וכן סיכון עוברי דרך בנסיעה אחורנית - לפי תקנה 45(1) לתקנות התעבורה.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען שהנאשם נהג ברכב בעיר בת ים וכי מול בית מספר 52 ברחוב אורט ישראל הסיע הוא את מכוניתו לאחור תוך כדי יציאה מחניה.

עוד נטען כי באותה שעה הלכה על המדרכה מול בית מספר 52 הנ"ל הולכת רגל ילידת 1955 מאחורי הנאשם מימין לשמאל כיוון נסיעתו.

בהמשך לכך נטען שהנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, הסיע את רכבו לאחור ביציאה מהחניה מבלי שנקט באמצעים הדרושים כדי למנוע פגיעה בהולכת הרגל, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל אשר היתה במדרכה הימנית מאחוריו, ופגע בה.

עוד נטען לבסוף בכתב האישום כי כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש (חתך בקרקפת שנתפר).

הנאשם, באמצעות בא כוחו, הודה בשיבת ההקראה במצוי בסעיפים 1 - 2 לעובדות כתב האישום (דהיינו הודה בסעיפים המתארים את נהיגתו של הנאשם עם מכוניתו לאחור בעיתיו ובמקום כמתואר ותוך כדי יציאה מחניה וכן שבאותה שעה הלכה הולכת הרגל מול בית מספר 52 באותו מקום על המדרכה מאחורי הנאשם מימין לשמאל כיוון נסיעתו לאחור).

הנאשם כפר עם זאת בסעיפים 3 ו-4 לעובדות כתב האישום (סעיפים המתארים כי נהג בקלות ראש כמתואר ופגע בהולכת הרגל והמתארים כי הולכת הרגל נחבלה כתוצאה מהתאונה).

לנוכח מהות הכפירה נקבע התיק להוכחות והתקיים דין הוכחות.

מטעם המאשימה העידה הגברת חנה חיה וזדי (ע.ת.1) שהינה הולכת הרגל המעורבת. במסגרת עדותה, ובהסכמה של

ההגנה, הוגשה התעודה הרפואית על שמה מביה"ח וולפסון (סומנה ת/1).

משויתרה ההגנה בסופו של יום על חקירת כל יתר עדי התביעה והסכימה להגשת מעשי ידיהם ללא חקירה, הוגשו מטעם המאשימה גם המסמכים הבאים:

הודעתו במשטרה של עד התביעה מר יעקב דקאפה (שהינו בעל מוסך במקום האירוע) (ההודעה סומנה ת/2).

הודעתו במשטרה של הנאשם, מר איתן חגאי (סומנה ת/3).

וכן חוו"ד עם תרשים וצילום אווירי שערך הבוחן המשטרתי מר ניסים חורי (סומנה ת/4).

משבתום פרשת התביעה נדחתה טענת ההגנה על כי אין להשיב על האשמה, קיימה ההגנה פרשת הגנה ובמסגרתה העיד מטעם ההגנה הנאשם מר איתן חגאי (ע.ה.1).

לא נשמעו או הוגשו ראיות נוספות מטעם ההגנה.

הצדדים סיכמו בעל פה.

מסקנתי לאחר מתן הדעת לעדויות, לראיות, לסיכומי הצדדים וגם למתחייב עפ"י דין כלפי נהג אשר בוחר לנוע עם רכבו אחורנית ולעבור בדרכו אחורנית על פני מדרכה להולכי רגל, הינה שהוכחו עובדות כתב האישום ושדין הנאשם להרשעה בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

כפי שכאמור הודה הנאשם עוד בישיבת ההקראה (בהכירו בנכונות העובדות הנטענות בסעיפים 1 ו-2 לפרק העובדות אשר בכתב האישום) הנאשם אכן הסיע את רכבו אחורנית במקום ובזמן כמתואר בכתב האישום וכי "אותה שעה" גם אכן הלכה על המדרכה במקום זה, "מאחורי הנאשם", הולכת הרגל "מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם".

בנסיבות שכאלה, יש כידוע חובות לנהג המסיע את רכבו על פני מדרכה - ובפרט, יש לומר, כאשר הוא מסיע את רכבו לאחור על פני מדרכה.

מיותר להזכיר כי מדרכה מיועדת בראש ובראשונה להולכי רגל, וגם מיותר לומר שטבעי הוא שהולכי רגל ירגישו בטחה כאשר הם צועדים או מצויים בעניניהם האחרים על מדרכה המיועדת להם ואשר אמורה לספק להם, ובצדק, הגנה.

אודות חובות נהג אשר יוצא עם רכבו מחצרים או מדרך גישה לבית או לבית עסק או ממקום חניה לכלי רכב וכיוצ"ב , מלמדת תקנה 64(ב)(1) לתקנות התעבורה על כי זכות קדימה נדרש הוא לתת להולכי רגל, ועל כי חובתו לאפשר להם לעבור בבטחה בטרם יעלה על המדרכה.

לנהג אשר בוחר לנוע עם רכבו אחרונית אף יש חובה נוספת - וזו מצויה בתקנה 45 לתקנות התעבורה וזו האחרונה מחייבת כי הדבר ייעשה אך ורק באם ננקטו ע"י הנהג " אמצעים הדרושים בנסיבות הקיימות כדי למנוע - סיכון או פגיעה , הטרדה או הפרעה".

וכאן אני מגיע להתנהלותו של הנאשם הנכבד שבפני באירוע דן, ולבחינה האם קיים הוא או שמא לא קיים הוא את חובותיו כנהג עת בחר לנוע שם אחרונית עם רכבו ולחצות אגב כך מדרכה להולכי רגל.

כפי שכבר הוזכר, ההגנה בחרה לוותר על חקירת גובה הודעת הנאשם במשטרה וזו הוגשה בהסכמה וסומנה כזכור כת/3.

מעדותו של הנאשם בת/3 עולה כי הוא מספר שרכב אחר שחנה במקום חסם לו קצת את שדה הראיה וכי כאשר הסיע רכבו אחרונית שמע לפתע רעש כמו גרירה של קרטון בחלק האחורי של רכבו. בהמשך לכך מעיד שם הנאשם כי פגע בעגלת הקניות של האשה אך לא באשה.

ומוצא אני לצטט מדברי הנאשם בהודעתו בת/3 :

"בתאריך 3/9/13 בשעה 15:00 לערך נהגתי ברכב מס' 4945914 ויצאתי מחנייה מול בניין 52 בבת ים על רחוב אורט ישראל, נסעתי אחרונית לאט לאט , הסתכלתי במראות של הרכב, גם בתוך הרכב וגם מחוץ לרכב, היה רכב מימין שלי שחנה על המדרכה, וחסם לי טיפה את שדה הראייה, גם בגלל זה נסעתי מאד לאט. כשלפתע תוך כדי שאני בנסיעה אחרונית לאט לאט , אני שומע רעש כמו של גרירה של קרטון, בחלק האחורי של הרכב שלי, אני מיד עצרתי את הרכב שלי, ונסעתי מיד קדימה, כשהייתי עוד ברכב חשבתי לעצמי כשנסעתי רוורס לא ראיתי איזה קרטון בדרך מאחור, מה פגעתי בקרטון כי זה נשמע לי כאילו פגעתי בקרטון. לאחר מכן יצאתי מהרכב בשביל לראות במה פגעתי ואז ראיתי אישה שוכבת לצד המדרכה עם עגלת קניות עם גלגלים. ואני ניגשתי אליה מיד ושאלתי לשלומה , ומסרתי את פרטיי . מד"א ומשטרה לא הגיעו למקום. שאלה : האם יש לך עדים ? תשובה : כן אני אציג את פרטי העדים בהמשך למשטרה. היו אנשים שראו את התאונה. שאלה : האם יש לך את פרטי הרכב שאתה טוען שחנה על המדרכה מימין שלך וחסם לך את שדה הראייה כשנסעתי אחרונית ? תשובה : כן, רכב מס' 7702072. שאלה : האם הרגשתי שפגעת בהולכת הרגל תוך כדי שנסעתי אחרונית ? תשובה : לא, אני הרגשתי שפגעתי בקרטון, ואני אומר שאני פגעתי בעגלת קניות של האישה, לא בגוף של האישה. שאלה : מתי לראשונה הבחנת בהולכת הרגל ? תשובה : רק כשיצאתי מהרכב והלכתי מאחורי הרכב שלי ראיתי אותה שוכבת חצי על המדרכה וחצי על הכביש, וכנראה שהיא קיבלה מכה מהמדרכה. שאלה : האם סובבת את הראש לאחור תוך כדי שנסעתי לאחור ? תשובה : הסתכלתי במראות כל הזמן, אני לא זוכר אם סובבתי את הראש לאחור. שאלה : האם הראות היתה טובה ? תשובה : כן. שאלה : כביש יבש ? תשובה : כן. שאלה : האם אתה מכיר את מקום התאונה ? תשובה : כן, אני יוצא מהחנייה הזאת כל הזמן, לפחות כמה פעמים ביום. אני עובד שם. " (ציטוט מתוך הודעת הנאשם ת/3 כאמור).

אציין כי בחרתי לצטט ציטוט נרחב זה של גירסת הנאשם בהודעתו וזאת משום שאני סבור שיש בה כדי לשפוך ,

כשלעצמה, אור רחב על האירוע.

ומן המצוטט עולים, בכל הכבוד, ההיבטים הבאים:

הנאשם בחר שלא להשתמש באדם אחר יכוון אותו בנסיעתו אחורנית וזאת למרות שהנאשם עצמו מעיד על עצמו כי היתה לו הסתרה בשדה הראייה. (העובדה שהנאשם בחר שלא להשתמש במכוון עולה גם מעדותו המפורשת בענין זה בפני בית המשפט בעמ' 10 שורה 1 לפרוטוקול הדיונים).

זאת ועוד - מהודעתו הנ"ל של הנאשם במשטרה אף עולה כי אין הוא יכול לומר ולזכור האם הוא סובב את ראשו לאחור אגב הנסיעה לאחור.

הנאשם אף העיד על עצמו כי הוא לא ראה את הולכת בשום שלב.

גם המיקום, כך מסתבר, איננו זר לנאשם כלל וכלל.

גם הראות, כך הסתבר, היתה טובה באותו יום.

הנאשם גם קושר את עצמו לאירוע - הן במיקום והן בעיתוי.

כזכור - בישיבת ההקראה באה הודאה בסעיפים 1 ו- 2 לעובדות כתב האישום לפיהן בעיתוי שבו נע הנאשם אחורנית, במקום ובזמן, צעדה הולכת הרגל מאחוריו, על המדרכה, מימין לשמאל כיוון נסיעתו אחורנית.

זאת ועוד - הנאשם גם קושר את עצמו לאירוע של הפגיעה ולמעורבות בפגיעה ובתאונה דן (הוא - ולא כל רכב אחר) בכך שהוא טוען כי פגע בעגלת הקניות שהובילה הולכת הרגל ולא בהולכת הרגל עצמה, כך לפי גירסתו.

ועל כך יש לשאול - כלום בעגלת הקניות של הולכת רגל (או לצורך חידוד הענין בעגלת תינוק שאולי מובילה או מוביל הולך רגל או בכל חפץ אחר או שקית קניות שאוחז או אוחזת הולכת או הולך רגל המצויים לגיטימית על מדרכה ברחובה של עיר) כן מותר לפגוע או להבהיל?

הנאשם איננו טוען כי כאשר יצא מרכבו מצא במקום קופסת קרטון שנפגעה ביד רכבו או קופסת קרטון כלשהי.

הנאשם לא פגע אם כך בקרטון.

הנאשם גם איננו טוען כי באותה שעה ממש, באותו מקום ממש, היה רכב אחר כלשהו שנע על המדרכה אשר עליה

הלכה הולכת הרגל.

הנאשם אף טוען כי הוא , ולא אחר , פגע לדבריו בעגלת הקניות של הולכת הרגל.

צר לי, אך בנסיבות אלה , שבהן כך עולה מעדותו של הנאשם עצמו , לא תוכל ההגנה להיבנות מטענה על כי לא הוכח כביכול שהנאשם , עם מכוניתו , לא היו מעורבים כביכול באירוע הפגיעה בהולכת הרגל וכי גורם בלתי ידוע כלשהו גרם כביכול לפגיעה בה ולנפילתה.

אף סמיכותו של המקום מדברת בעד עצמה. הרי הנאשם העיד כי לאחר ששמע את ששמע , עצר לדבריו מיד, ונסע מיד קדימה , וזיץ מרכבו וראה את שראה.

אם נסע מעט קדימה - הרי מסביר הדבר את העובדה שהולכת הרגל שכבה מעט אחורה בעיניו לכשיצא ממכוניתו לראות את אשר אירע.

אני נותן אמון בעדות הולכת הרגל על כי היא לא נפלה לה סתם כך ללא סיבה , אלא נפגעה מרכב שנע שם על המדרכה בכיוון שתארה ובעיתוי שתארה.

כאמור- הנאשם לא הצביע ולא טען כי היה רכב אחר כלשהו היה במקום ובזמן שנע שם על המדרכה.

אך כאמור, זאת ועוד - הנאשם טוען כי הוא פגע עם מכוניתו בעגלת הקניות של הולכת הרגל.

וזאת יש אם כך לסכם ולומר :

למרות שהיתה לנאשם מיגבלה בשדה הראיה בחר הוא בכל זאת להסיע את רכבו אחורנית על המדרכה.

הנאשם בחר שלא להשתמש במכוון בנסיבות אלה.

הנאשם מכיר את המקום , ולא חלק על כך שזהו מקום הפתוח לציבור ולהולכי רגל בעיר בת ים וכי יש במקום מדרכה להולכי רגל וכי מתקיימת סבירות שבמדרכה זו יעשו הולכי רגל שימוש בשעה 15:00 בצהרים.

את נסיעתו אחורנית עשה אם כך למעשה הנאשם בסוג של עיוורון (ללא מכוון) וכאשר גם הוא מתקשה לזכור ולומר באם טרח לסובב ראשו אחורנית תוך כדי הסעת רכבו לאחור.

את הולכת הרגל לא ראה הנאשם, לדבריו, בשום שלב.

הולכת הרגל לא "צנחה" למקום האירוע ממקום בלתי ידוע, אלא הוכר (עוד בישיבת ההקראה כאמור והודאת ההגנה בסעיפים 1 ו-2 לעובדות) כי היא הלכה בעיתוי ובמקום על המדרכה מאחורי הנאשם (מימין לשמאל כיוון נסיעתו).

בנסיבות אלה, ובכל הכבוד, היה על הנאשם, כנהג, ראשית - לראות את הולכת הרגל, ולו בשלב כלשהו, ושנית - ככל שיש קושי לראות ויש הסתרה בשדה הראיה - אזי לא לנוע כעיוור (ואולי אף לא לנוע לאחור בכלל, או לנוע בעזרת מכוון).

וכן - גם בעגלת קניות של הולך רגל העושה דרכו על מדרכה אין דרור לפגוע עם מכונית - ולפיכך - אפילו היית אומר (כגירסת הנאשם - שאינני מקבלת - בהיותה אך בגדר השערה שאף היא אין בה כדי לסייע לו בהרחקת עצמו מן האירוע) ולפיה אפילו אך פגע הוא רק כביכול בעגלת הקניות שהובילה הולכת הרגל וגרם לדחיפה ולנפילה, או אפילו רק לבהלה ונפילה - אין בכך כדי לשחרר את הנאשם מאחריות.

הנה כי כן, הוכח לטעמי כי הנאשם אכן הפר חובותיו כנהג בעת האירוע וכי הוא, ולא אחר, פגע בהולכת הרגל. זכות הקדימה להולכי רגל על מדרכות איננה דבר אשר יש בו תחרות בין רכב להולך הרגל. יש לקחת בחשבון קיום של הולכי רגל על מדרכות ואין להמר לגבי הימצאותם ולנוע בעיוורון.

בסיכומי ההגנה מצאתי טענה ולפיה מלין הסניגור הנכבד על התביעה כי היא לא "הטיחה" בנאשם במהלך החקירה הנגדית שלו על ידה בבית המשפט, כי הוא שפגע בהולכת הרגל.

ובכן בהקשר זה אתכבד להסביר להגנה, בכל הכבוד והערכה, כי התביעה "הטיחה" זאת בנאשם עוד בכתב האישום וכי זהו הרי האישום.

על התביעה היה להוכיח זאת ועל ההגנה היה להתגונן מפני כך.

לטעמי - וכפי שכבר נותח בהרחבה לעיל - התביעה הוכיחה זאת.

רכב פגע בהולכת הרגל ולא כל גורם אחר.

רכבו של הנאשם הוא שנע במקום ובזמן. הוא היחיד ולא אחר.

אף מתקיים קושי לראות - וההגנה גם לא טענה או הראתה - הכיצד יכול היה הנאשם לפגוע עם מכוניתו - לגירסתו שלו - בעגלת הקניות של הולכת הרגל - בעוד שמכונית אחרת כביכול תיפגע באותו עיתוי ובאותו מיקום בהולכת הרגל עצמה.

כלום ראה הנאשם מכונית אחרת שנעה שם על המדרכה? מעולם לא טען זאת.

כלום טען הנאשם כי ראה קרטון שנדרס על ידו שם? לא טען זאת.

כלום כשיצא הנאשם "מיד" לדבריו מרכבו טען כי ראה כל גורם או מכונית אחרת? מעולם לא טען זאת.

כלום חזר הנאשם מהודאתו במצוי בסעיפים 1 ו-2 לכתב האישום המתארים התאמת מיקום ועיתוי? גם כאן התשובה היא שלילית.

כלום טען הנאשם כי עת יצא מרכבו ראה נהג אחר אשר שואל את הולכת הרגל לשלומה ומציע לה עזרה ? כלום טען הנאשם כי ראה נהג אחר נהג על המדרכה במקום בעיתוי זהה, או עוזב את המקום לאחר האירוע? גם לכך התשובה היא שלילית.

כלום הביא הנאשם לעדות עדים שלטענתו ראו את האירוע ? גם לכך התשובה היא שלילית.

כלום, אגב, מותר היה לנאשם לפגוע בעגלת הקניות שאחזה הולכת הרגל (כפי שקרה לגירסת הנאשם בהודעתו) ?

כלום מותר בכלל לרכב להתקרב קירבה מסוכנת להולך רגל המצוי בבטחה על מדרכה ולפגוע בחפץ כלשהו שהוא אוחז או סוחב - ותהא זו עגלת קניות או למשל ילקוט בית ספר ?

אגב, אינני מסתמך בהכרעת דין זו על גירסת מר דקאפה יעקוב (כביטוייה בת/2 אשר הסיגור לקבלתה כת/2 ללא צורך בזימון העד הנ"ל להעיד ולהחקר בבית המשפט) ואשר לפיה קלט העד הנ"ל בחושיו את הנאשם אומר לו שהולכת הרגל "פגעה בו"(בנאשם). די לי בתיק זה בדברים האחרים שמצויים בתיק זה מפיו של הנאשם עצמו (כגון פגיעה כאמור בעגלה שאחזה הולכת הרגל) אשר קושרים אותו, ולא כל אחר, לנהיגה על המדרכה במקום ובזמן ולפגיעה שם בהולכת הרגל.

ההגנה גם ויתרה כזכור על חקירת עורכי המסמכים הרפואיים מבית החולים.

לסיכום :

עובדות כתב האישום בתיק זה הוכחו כדבעי ולא נסתרו.

עובדות אלה גם מצדיקות את ייחוס העבירות בהן הואשם הנאשם.

לאחר כל אלה, מורשע הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 17 מאי 2015, במעמד הצדדים